

Галянт Г. В.,кандидат філологічних наук,
доцент кафедри «Англійська мова» № 2
Національного університету «Одеська морська академія»**Тихоніна С. І.,**кандидат філологічних наук,
доцент кафедри «Англійська мова» № 2
Національного університету «Одеська морська академія»

ОПИС ЛЕКСИЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ)

Анотація. Представлене дослідження присвячене вивченню політичного дискурсу, а саме його лексичним особливостям. Аналіз лінгвістичної літератури показує, що праця, в яких розглядається та аналізується політичний дискурс, багато. Лінгвісти зосереджені на виявленні головних рис політичного дискурсу та його прагматичних функцій. Вчені описують різні підходи, в межах яких досліджуються певні аспекти політичного дискурсу. Щодо лексичного рівня, то, як правило, лінгвісти зосереджують увагу на політичних евфемізмах та метафорах як засобах маніпуляції масовою свідомістю. Однак узагальнення та систематизація лексичних особливостей політичного дискурсу відсутні, що зумовлює актуальність представленого дослідження. Перш за все, в статті розглянуто поняття дискурсу, під яким розуміється комунікативно-прагматичний зразок мовленнєвої поведінки в певній соціальній інституціональній сфері, який має відповідний набір змінних: соціальні норми, відношення, ролі, конвенції, показники інтерактивності. Політичний дискурс вивчається в межах політичної лінгвістики, що спрямована на дослідження мовних засобів політичної сфери спілкування, політичної комунікації й маніпулювання, взаємодії мови, ідеології та влади. Політичний дискурс являє собою інституціональне спілкування, яке передбачає вживання певної системи професійно орієнтованих знаків, тобто має власну підмову (лексику, фразеологію, пареміологію). Одна з головних функцій політичного дискурсу – вплив на співрозмовника. Саме тому лінгвісти виокремлюють поняття *політична мова*, під якою розуміють знакову систему, призначену для здійснення політичної комунікації. Для політичного дискурсу є характерним вживання професійної політичної термінології, книжкових слів та виразів, штамів та кліше, необразних стійких виразів. Латинські та французькі запозичення сприяють утворенню урочистого, консервативно-піднесеного стилю. Висока щільність інформації сприяє вживанню загальноприйнятих та авторських скорочень. Часто політичний дискурс рясніє висловлювання відомих людей. Власні назви та певні реалії потребують особливої уваги при перекладі. Як правило, перекладачі використовують транскрипцію, транслітерацію, калькування, подвійний переклад. Наукові дослідження політичних процесів і тенденцій припускають введення нових понять, тому неологізми часто фігурують у політичному дискурсі.

Ключові слова: дискурс, лексика, неологізм, переклад, політична лінгвістика, політична мова, політичний дискурс, термінологія.

Постановка проблеми. У наш час політичний дискурс активно досліджується лінгвістами. Вчені намагаються вивести певну дефініцію поняття *політичний дискурс*, яка б охопила його найголовніші особливості. Вони розглядають основні риси політичного дискурсу, аналізують його функції, описують підходи до його вивчення. Тим не менш робіт, присвячених безпосередньо систематизації особливостей лінгвального інструментарію політичного дискурсу, мало, що зумовлює *актуальність* представленної статті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питаннями дослідження політичного дискурсу присвячені праці таких лінгвістів, як Е.В. Будаєв, О.П. Чудінов, О.І. Шейгал тощо. Для сучасної політичної лінгвістики притаманні такі риси сьогоденного мовознавства, як антропоцентризм (тобто мовна особистість стає точкою відліку при вивченні мовних явищ), експансіонізм (долучення до сфери дослідження лінгвістики низки суміжних проблем, тобто розширення), функціоналізм (або вивчення мови в дії, функціонуванні), а також експланаторність (прагнення не тільки описати мовні факти, але й пояснити їх).

Услід за Е.В. Будаєвим та О.П. Чудіновим припускаємо, що джерелами дослідження політичної мови є медіадискурс, у тому числі преса, радіо, телебачення, й власне політичний (інституціональний) дискурс (парламентські дебати, виступи на мітингах, документи політичних партій, тощо) в їхніх численних різновидах та перетинах [1, с. 365]. Разом із тим існують тексти, що містять ознаки політичного дискурсу з характерними рисами художнього, побутового та наукового дискурсу.

Політична мова являє собою сферу підвищеної мовленнєвої відповідальності, адже це офіційна мова державної влади, засоби впливу якої відрізняються від лінгвальних засобів, що вживаються в художньому чи публіцистичному мовленні. Однак, як правило, вивчення лексичних особливостей політичного дискурсу обмежується певним видом політичної діяльності: інавгураційне звернення, промова, пропаганда, передвиборча агітація, політичні програми тощо. Досліджуються засоби маніпуляції та шляхи досягнення бажаного перлокутивного ефекту політичного дискурсу (М.О. Діденко, Г. Мацюк, В.В. Сидоренко), окремо вивчаються політичні метафори (В.С. Вершиніна, Х.П. Дацишин) та евфемізми (І.Н. П'янзина, В.Б. Тхір), однак досі політичний дискурс залишається невичерпним джерелом дослідження, особливо для узагальнення та систематизації його лексичного інвентаря.

Мета статті. Об'єктом дослідження вибрано політичний дискурс, предметом – притаманні йому лексичні особливості. Мета дослідження – вивчити, проаналізувати й описати лексичні особливості, притаманні англomовному політичному дискурсу. Для досягнення поставленої мети необхідно виконати низку завдань:

- проаналізувати поняття *дискурс* із позиції прагмалінгвістики;
- розглянути поняття *політична лінгвістика*;
- дослідити поняття *політичний дискурс* та виявити його характеристики та функції;
- описати феномен *політичної мови*;
- встановити лексичні особливості політичного дискурсу;
- проаналізувати особливості перекладу політичних текстів та запропонувати шляхи їх вирішення.

Виклад основного матеріалу. У сучасній лінгвістиці термін *дискурс* уживається в різних значеннях. З позицій теорії мовної комунікації його розглядають як зв'язний текст у контексті численних супровідних фонових чинників – онтологічних, соціокультурних, психологічних тощо, тобто як текст занурений у життя; як замкнену цілісну комунікативну ситуацію чи подію, складниками якої є комуніканти й текст як знаковий посередник, зумовлену різними чинниками, що опосередковують спілкування й розуміння; як певний стиль мовного спілкування; як зразок мовної поведінки в певній соціальній сфері, що має певний набір змінних [2, с. 119]. Дехто з вчених розрізняє дискурс у широкому та вузькому сенсі. Так, наприклад, Т.Б. Рябова в широкому сенсі розуміє під *дискурсом* мову, що уживається в межах певної галузі. Існують різні види дискурсу, кожен з яких представляється специфічним засобом інтерпретації соціального та має власні ключові поняття. У вузькому сенсі під *дискурсом* вчена розуміє зв'язний текст, що містить порівняно обмежений набір тверджень, який витікає з певних посилайнь та якому притаманна внутрішня логіка [3, с. 307].

Визначаючи сутність *дискурсу*, М. Макаров стверджує, що з боку формальної інтерпретації це утворення більш високого рівня, ніж речення; із боку функціональної інтерпретації це уживання мови у всіх її різновидах; із боку ситуативної інтерпретації це втілення засобів мови в оточенні соціальних психологічних і культурних обставин спілкування особистостей [4]. З позицій філософії дискурс розглядається як тип мовної комунікації, що передбачає раціональне критичне осмислення цінностей, норм, правил соціального життя з метою досягнення взаємного розуміння [2, с. 119]. Варто зазначити, що завдяки теорії мовленнєвих актів, лінгвопрагматиці, когнітивній лінгвістиці термін *дискурс* отримав функціональне спрямування, що відрізняє його від тексту.

У нашому дослідженні *дискурс* розглядається як комунікативно-прагматичний зразок мовленнєвої поведінки в певній соціальній інституціональній сфері, який має відповідний набір змінних: соціальні норми, відношення, ролі, конвенції, показники інтерактивності. Таке трактування дискурсу близьке до поняття «підмови», своєрідного стилю певної сфери спілкування. Ю. Степанов вважає дискурс особливим можливим альтернативним світом у світі мов, за яким стоять особливі граматики, лексикон, правила слововживання, семантика та власний ідеальний адресат [2, с. 120].

Політичний дискурс вивчається в межах *політичної лінгвістики*, що спрямована на дослідження мовних засобів

політичної сфери спілкування, політичної комунікації й маніпулювання, взаємодії мови, ідеології та влади. Ця галузь мовознавства є міждисциплінарною наукою, що інтегрує теоретичний потенціал теорії мовної комунікації, лінгвоконцептології, дискурсології, лінгвістики тексту, соціолінгвістики з доробком політології, філософії, риторики, наратології тощо. Одне з головних завдань політичної лінгвістики полягає у вивченні функцій мови в політичній комунікації й особливостей політичного дискурсу.

Політичний дискурс представляє собою інституціональне спілкування, яке, на відміну від особистісно орієнтованого, передбачає вживання певної системи професійно орієнтованих знаків, тобто має власну підмову (лексику, фразеологію, пареміологію) [5].

Політика як специфічна сфера людської діяльності за своєю природою є сукупністю мовленнєвих дій. Головне призначення політичної комунікації полягає в боротьбі за владу [6, с. 8]. Концепти *влада* та *політик* зараховує до базових понять політичного дискурсу й М.В. Гаврилова [7]. Концепт *влада* не має існуючих відмінностей в побутовій та науковій свідомості й розуміється як здатність, право та можливість до змушення. Цінності політичного дискурсу, що зводяться до обґрунтування та відстоювання свого права на владу, постійно акцентуються у промовах політиків.

Відстоювання права на владу в політичному дискурсі виражається в таких його характеристиках, як оцінність та агресивність, ефективність, відстоювання точки зору [8].

Одна з головних функцій політичного дискурсу – вплив на співрозмовника. Саме тому комунікативно-прагматична установка політичного дискурсу вимагає цілеспрямований відбір лінгвальних засобів суб'єктом мовлення для того, щоб здійснити певний вплив на адресата. Саме тому лінгвісти виокремлюють поняття *політична мова*, на яке варто звернути увагу. Воно є дискусійним в сучасній політичній лінгвістиці. Одні вчені вважають *політичну мову* особливою знаковою системою, призначеною для здійснення політичної комунікації. Її розглядають як специфічну підмову, необхідну для вираження ідеології влади з особливою граматикою й лексиконом (А. Баранов, Ю. Степанов, П. Серіо). Альтернативними цій позиції є судження лінгвістів, які розглядають відсутність у політичному дискурсі якихось особливих лексикону та граматики за наявності специфіки змісту інформації, обставин, в яких здійснюється спілкування, особливих тем, цілей і функцій, термінології й риторики (Д. Грейбер, П. Паршин) [2, с. 471].

Ми не погоджуємося з тим, що політичний дискурс не має певних лексичних та граматичних особливостей. Мова політиків становить семіотичний простір політичного дискурсу, головна мета якого – боротьба за владу. Тому політики вдаються до вживання еліпсису, метафор, особливої інтонації, тощо для здійснення ефективного впливу на свідомість електорату/опонентів й досягнення своїх цілей.

Для впорядкування лінгвального інструментарію політичної мови проведено аналіз лексичного рівня й виявлено певні особливості, притаманні політичному дискурсу.

Отже, аналіз лексичних особливостей політичного дискурсу показує, що для нього є характерним вживання професійної політичної термінології, «високих», тобто книжкових слів та виразів (*to corroborate a statement* підтвердити заяву, *a vision* концепція), а також штамів та кліше (*apart*

from the fact that окрім того, що, *to the extent that* за умови, що, *to bear in mind* брати до уваги). Також у політичній мові часто фігурують необразні стійкі вирази, наприклад, *to take something for granted* приймати щось на віру без доказів, *to lay foundations of* закласти основи чогось, *to set in motion* зрушити з мертвої точки.

На особливу увагу заслуговують запозичення. Недавно видатний лінгвіст Д. Крістал порівнює англійську мову з «пілососом», адже вона «засмоктує слова з будь-якої іншої мови» [9, с. 89]. Дійсно, в словнику англійської мови є багато запозичень переважно з латини та французької. Саме тому в наукових монографіях та статтях на політичні теми мають місце латинські та французькі слова та вирази, що сприяють утворенню урочистого, консервативно-піднесеного стилю: *a priori* (попередній), *de facto* (фактичний), *de jure* (юридично), *nota bene* (примітка), *per se* (по суті), *modus Vivendi* (тимчасова угода), тощо. Рідше в англійській мові зустрічаються грецькі, німецькі та італійські запозичення [10, с. 92].

Вплив французької мови на політичну мову сучасної англійської є значним. Проведене дослідження показує, що в політичних текстах досить багато французьких слів, що активно інтегруються до словникового складу англійської мови. Вони відрізняються піднесеним забарвленням, наприклад, *completion, to commence, to arrive*, тощо.

Окрім цього, в англійській політичній мові поширено вживання неасимільованих французьких слів та виразів, так званих *варваризмів*, наприклад, *raison d'etat* в інтересах держави, *vis-à-vis* колега, *coup d'etat* переворот, *carte blanche* схвалення, ін.

Для політичної мови, що відрізняється високою цільністю інформації, є характерною наявність загальноприйнятих та авторських скорочень: *GDP* (Gross Domestic Product) *валовий внутрішній продукт*, *G8* (Group of Eight) *Велика вісімка*, *WMD* (Weapons of Mass Destruction) *зброя масового ураження*.

У політичному дискурсі часто з'являються посилання та цитати із зазначенням конкретних джерел. Він рясніє висловлювання відомих людей: *the evil empire* (імперія зла) належить екс-президенту США Рональду Рейгану; *a rendezvous with destiny* (зустріч із долею) є висловом 32-го президента США Ф. Рузвельта; *the lunatic fringe* (люди з дикими радикальними поглядами) та *weasel words* (лукаві слова) були сказані Теодором Рузвельтом; *the iron curtain* (залізна завіса) з'явилась завдяки найвидатнішому британському політичному діячеві У. Черчиллю.

В політичній мові мають місце *власні назви*, тобто персоналії, назви країн, географічні назви, найменування установ, періодичних видань, культурно-історичних об'єктів, тощо. У зв'язку з цим постає питання про переклад подібних реалій. Як правило, перекладачі використовують транскрипцію, транслітерацію, калькування, подвійний переклад. Проілюструємо прикладами:

- *Grosvenor Square* – Гровнор Сквер (транскрипція);
- *Michigan* – Мічиган, *Illinois* – Іллінойс (транслітерація);
- *Зимовий палац* – Winter Palace (калькування);
- *the Pentagon* – 1) Пентагон; 2) Міністерство оборони США (подвійний переклад, пояснюючий та транскрипційний);
- *Успенський собор* – 1) Uspensky Sobor; 2) the Assumption Cathedral (калька та транскрипція).

Тим не менш є певні традиції, від яких не рекомендується відступати, наприклад, Пекін перекладається як *Beijing*, Чор-

ногорія – як *Montenegro*, а протока Ла-Манш – це *The English Channel* [10, с. 94].

У політичному дискурсі мають місце прикметники, утворені від прізвищ. Вони можуть указувати на певну особу, наприклад, *Napoleonic wars* *наполеонівські війни*, або узагальнено характеризують якість явища чи об'єкт, тоді вони перекладаються із додаванням «в дусі/стилі», «притаманний/ характерний для», що стоять перед власною назвою чи замінюються прикметником загального характеру (*Napoleonic ambitions* *величезні амбіції*, *stalin buildings* «сталінки»).

У мові політиків звертають на себе увагу численні стереотипні зачини: *it's important to bear in mind that* необхідно взяти до уваги, *it's worth dwelling on* варто зупинитися на тощо.

Мова політичних текстів, статей й доповідей у лексичному плані досить *суха* через вживання численних клішованих фраз та штамів, *абстрактна*, з високим рівнем узагальненості через насиченість складними словами та словами, що позначають абстрактні поняття (*unipolarity* *однополярність*, *environmentalism* *рух на захист навколишнього середовища*), *піднесена* через наявність книжкових та архаїчних слів. Вона мало або специфічно забарвлена в емоційному плані (емфатичність в основному досягається граматичними засобами) та загалом дуже традиційна та консервативна в плані вживання арсеналу лінгвальних засобів [11, с. 19]. У політичній мові також спостерігаються авторські художньо-творчі елементи, що призводить до утворення нових термінів (*deweaponisation, Disneyfication of culture, dystopia*).

Кореляція глибини семантичного об'єму лексем, точності та приблизності номінації, широти та вузькості десигнанту лексичних одиниць дає змогу стверджувати, що лексична одиниця здатна володіти різним ступенем інформативної насиченості [12, с. 275].

Слова високого стилю в англійській мові – це зазвичай довгі, багатоскладові слова негерманського походження, іноді не повністю асимільовані, з нальотом книжковості та архаїчності. У нейтральному стилі вони часто мають прості та короткі синоніми [13, с. 341]. Наприклад, якщо взяти синонімічну групу з доміантою *to carry out*, то можна навести такі дієслова *to implement, to execute, to materialize, to realize*. Для іменника *need* подібну групу утворюють *necessity, imperative*, для прикметника *useless – unhelpful, uninstrumental, counter-productive, inoperative*, для прислівника *nearly – about, approximately*, для прийменника *after – following, in the wake of, in the aftermath of*. Саме тому у процесі перекладу політичних текстів важливо знати відповідність слів-синонімів та слів-квазісинонімів.

Особливу увагу на себе звертають новоутворення в лексичній політичного дискурсу. Наукові дослідження політичних процесів і тенденцій припускають появу нових відкриттів, введення нових понять та термінології. У політичній мові фігурують численні неологізми, запропоновані політиками. Наприклад, *soft power*, що позначає м'який вплив, тобто вплив через культуру, ідеологію та пропаганду; *hard power* номінує жорсткий вплив, тобто вплив через тиск за допомогою військових та економічних важелів; *velvet divorce* – «оксамитове розлучення», або мирний розпад Чехословаччини на дві держави; *Euroseptic* чи противник європейської інтеграції, тощо.

Словники не завжди встигають фіксувати появу нових неологізмів, із чим пов'язана ще одна риса лексичної структури

політичного тексту. Переклад неологізмів, як правило, здійснюється шляхом транскрипції, калькування, пояснення, опису.

Аналіз лексичних особливостей політичного дискурсу показує, що перекладач політичних текстів повинен мати високий рівень базової компетентності в політиці та політичних науках, розуміти суть наукових дискусій у цій галузі. Як зазначає О.В. Федоров, «основною передумовою правильного перекладу є знання предмета, про який йдеться» [14, с. 298]. Важливим також видається усвідомлення перекладача політичних текстів того, що «мова по-своєму членує світ відповідно до встановлених мовних норм. У ній знаходять своє відображення історичний розвиток етносу, звичаї народу, культурні традиції, що переломлюються та видозмінюються на кожному етапі розвитку лінгвокультурної спільності» [15, с. 105].

Висновки. Отже, проведене дослідження дає змогу стверджувати, що *політичний дискурс*, який слугує предметом вивчення *політичної лінгвістики*, являє собою інституціональне спілкування й має власну підмову (лексичку, фразеологію, пареміологію). З огляду на те, що головна функція політичного дискурсу – вплив на співрозмовника, його комунікативно-прагматична установка вимагає цілеспрямований відбір лінгвальних засобів суб'єктом мовлення для досягнення бажаного перлокутивного ефекту. Тому лінгвісти виокремлюють поняття *політична мова*, що є особливою знаковою системою, призначеною для здійснення політичної комунікації.

Аналіз лексичного рівня політичного дискурсу показує, що для нього є характерним вживання професійної політичної термінології, книжкових слів та виразів, штамів та кліше, необразних стійких виразів, стандартних зачинів. Численні латинські та французькі запозичення сприяють утворенню урочистого, консервативно-піднесеного стилю. Грецькі, німецькі та італійські запозичення рідше зустрічаються в англійській мові. Через високу щільність інформації політичному дискурсу притаманне вживання загальноприйнятих та авторських скорочень. Також для нього є характерним оперування висловлюваннями відомих людей. Власні назви та певні реалії потребують особливої уваги в процесі перекладу. Як правило, перекладачі використовують транскрипцію, транслітерацію, калькування, подвійний переклад. Наукові дослідження політичних процесів і тенденцій припускають введення нових понять, тому неологізми часто фігурують у політичному дискурсі.

Зрештою, ми доходимо висновку, що мова політичного дискурсу в лексичному плані досить *суха* через вживання численних клішованих фраз, штамів, традиційних зачинів. Вона є *абстрактною* через високий рівень узагальненості й насиченість словами, що позначають абстрактні поняття. Наявність книжкових та архаїчних слів надає політичній мові *урочистості*. Її відмінною рисою є наявність авторських художньо-творчих елементів, які можуть утворювати нові терміни. Політична мова мало або специфічно забарвлена в емоційному плані, тому вважається досить консервативною в плані вживання арсеналу лінгвальних засобів.

Інвентаризація синтаксичних особливостей політичного дискурсу становить перспективу нашого подальшого дослідження в царині політичної лінгвістики.

Література:

1. Попова Т.Г. Интеграция языка и культуры как культурологическая реальность в процессе перевода. *Пространства и концеп-*

- тосферы языка: структура, дискурс, метатекст* : материалы III международной научной конференции по актуальным проблемам теории языка и коммуникации. Москва, 2009. С. 361–382.
2. Селванова О.О. Сучасна лінгвістика. Термінологічна енциклопедія. Полтава : Довкілля-К, 2006. 716 с.
 3. Рябова Т.Б. Политический дискурс как ресурс «создания гендера» в современной России. *Личность. Культура. Общество*. Москва, 2010. Т. VIII. Вып. 4 (32). С. 307–320.
 4. Макаров М.Л. Основы теории дискурса. Москва : ИТДГК «Гнозис», 2003. 280 с.
 5. Карасик В.И. Языковой круг: личность, концепты, дискурс. Москва : Гнозис, 2004. 281 с.
 6. Михалева О.Л. Политический дискурс: способы реализации агональности. Москва : Academia, 2009. 158 с.
 7. Гаврилова М.В. Лингвистический анализ политического дискурса. URL: https://www.academia.edu/10309239/Лингвистический_анализ_политического_дискурса (дата звернення: 28.11.2020).
 8. Демьянков В.З. Политический дискурс как предмет политологической филологии. URL: <http://www.infoler.ru/PolDis.html> (дата звернення: 15.12.2020).
 9. Crystal D. English as a Global Language. Cambridge: Cambridge University Press, 2009. 212 p.
 10. Попова Т.Г., Таратынова Н.В. Политический текст и его особенности. *Вестник Московского государственного гуманитарного университета им. М.А. Шолохова*. 2012. № 3. С. 90–97.
 11. Родоман Н.В. Английский для магистрантов. Курс политперевода : учебное пособие. Москва : МГИМО(У), 2009. 313 с.
 12. Попова Т.Г. Категория информативной насыщенности юридического дискурса. *Профессионально ориентированное обучение иностранному языку и переводу в вузе* : материалы международной конференции, Москва, 29–31 марта 2011 г. Москва, 2011. С. 273–285.
 13. Арнольд И.В. Стилистика. Современный английский язык. Москва : «Флинта», «Наука», 2002. 384 с.
 14. Федоров А.В. Основы общей теории перевода (лингвистические проблемы). Москва : ООО «Издательский дом «ФИЛОЛОГИЯ ТРИ», 2002. 416 с.
 15. Попова Т.Г. Синтагматические особенности юридического дискурса. *Инновации в преподавании иностранных языков студентам-юристам* : материалы межвузовской научно-практической конференции, Москва, 25 марта 2011 г. Москва, 2011. С. 105–107.

Galiant G., Tykhonina S. Description of the political discourse peculiarities (based on the English language)

Summary. The present paper is devoted to the political discourse study, to be more precise, to its lexical peculiarities. Analysis of the linguistic literature shows that there are a lot of works in which the political discourse is investigated and analysed. Linguists focus their attention on revealing major features of the political discourse and its pragmatic functions. They describe different approaches within which certain aspects of the political discourse are studied. As far as the lexical level is concerned, linguists research mainly political euphemisms and metaphors as means of people's consciousness manipulation. Nevertheless, the practice of generalisation and systematisation of lexical peculiarities of the political discourse lacks, which intensifies *topicality* of the present research. First of all, the notion *discourse* is analysed in the article. It is regarded as a communicative and pragmatic sample of speech behaviour in a certain social institutional sphere, which has a corresponding set of changeable factors such as social norms, relationships, roles, conventions, indices of interactivity. Political discourse is studied within *political linguistics* that is aimed at investigating lingual means of the political communication and manip-

ulation, interaction of language, ideology and power. *Political discourse* is an institutional communication which implies usage of the certain system of professionally oriented signs, i.e. it has its own sub-language (vocabulary, phraseology, paramiology). One of its major functions is to influence a partner in communication. That's why linguists single out such a notion as *political language* which is a semiotic system created for political communication. Political discourse is characterized by using professional political terminology, bookish words and phrases, cliches, non-figurative set expressions. Latin and French borrowings contribute to creating solemn, conserv-

ative and exalted style. High information density requires commonly accepted and author's shortenings. Political discourse is rich in famous people's phrases. Proper names and certain realia need special attention when translating them. As a rule, translators use transcription, transliteration, calquing, double translation. Scientific researches of political processes and tendencies lead to introduction of new notions, that's why neologisms often occur in political discourse.

Key words: discourse, neologism, political discourse, political language, political linguistics, terminology, translation, vocabulary.